

França mana més que Alemanya a la UE

Contra el tòpic victimista que se sol difondre a les capitals del sud de la UE, França sovint s'imposa a Alemanya en moltes decisions clau. Si Angela Merkel manés de debò, la UE seria més eficient

Alemanya és el país europeu que amb més veritat i sinceritat s'ha enfrontat al seu passat. L'Holocaust jueu actua encara avui com un pecat original del qual cal guanyar cada dia la redempció i que influeix en algunes de les decisions estratègiques del país. França, en canvi, que ha tingut la sort d'acabar en el bàndol guanyador en les dues guerres mundials gràcies a l'ajuda angloamericana, no percep la necessitat de fer-se perdonar el seu passat ni revisar-lo críticament.

Així, la diferència és notable entre el grandiloqüent i pompós centre de París, dedicat tot sencer a la glòria eterna de la República i el seu passat imperial, i el centre de Berlín, encara esguerrat per la ferida del teló d'acer, ple de referències a l'ocupació soviètica i amb el memorial de l'Holocaust jueu al costat del Bundestag. En canvi, "De Gaulle va fer creure als francesos que havien guanyat la Segona Guerra Mundial i Mitterrand els va fer creure que eren d'esquerres" (Charlemagne, *The Economist*). Potser per això Angela Merkel, pel trauma que encara arrossega el seu país, ha estat valenta acollint un milió de refugiats. França, en canvi, ha pres una postura molt discreta i còmoda, i n'ha acollit una xifra ridícula.

França *de facto* encara conserva un gran pes dins de la UE i, malgrat la superioritat teòrica d'Alemanya, sovint s'imposa a la UE. Mitterrand, per exemple, va condicionar l'acceptació de la reunificació alemanya al sacrifici del marc alemany i a la creació de l'euro. I per garantir-se la majoria dins del BCE, França va forçar l'entrada de Grècia, tot i saber

RAMON TREMOSA

que aquest país no complia les condicions mínimes d'accés i permanència. París va articular amb Itàlia i Espanya una majoria mediterrània contra Alemanya i els seus aliats nòrdics i centreeuropeus, tal com s'ha vist en els moments importants.

Així, Alemanya va perdre el debat del rescat de Grècia el maig de 2010. Partidària de mantenir un règim de no-rescats fiscals dels països, tal com estipula el Tractat de Maastricht, Merkel va ser superada per la pressió americana, francesa i del seu propi sistema bancari, que també hi tenia interessos tot i que menys importants que la banca francesa. El deute públic grec ha continuat augmentant malgrat la quitança de 2012, i el rescat grec serveix a molts polítics grecs per seguir culpant l'exterior dels seus propis errors.

Alemanya també va perdre el debat de les compres de deute públic dels Estats rescatats. Per això l'any 2011 l'economista en cap del BCE, Jürgen Stark, va dimitir del càrrec i Axel Weber, llavors president del Bundesbank alemany i successor de Trichet al BCE, va renunciar a prendre'n el relleu. A la foto del nomenament de Draghi el setembre del 2011, només hi surt Sarkozy: Merkel no hi va assistir per fer ben visible que Alemanya no compartiria les conseqüències de les polítiques monetàries expansives que Draghi volia engegar.

Un exemple més de com França s'imposa a Alemanya: al juliol del 2016 el Govern francès va tornar a incomplir els objectius de dèficit públic de la Comissió Europea. A diferència del que és habitual en aquests casos, ni tan sols no hi va haver perill de multa: el comissari d'Economia francès, Pierre Moscovici (ex-ministre socialista d'Hollande) va fer els ulls grossos sense cap tipus de complex.

Jean-Claude Juncker, preguntat en roda de premsa per què França no rebria cap tipus de sanció econòmica malgrat el seu reiterat incompliment de la legalitat europea, es va mirar el periodista amb estranyesa: "Perquè França és França". La indignació en molts països petits davant d'aquesta assumpció pública i desvergonyida d'una doble vara de mesura encara dura. Malgrat el seu estancament econòmic, França manté encara una posició de força: no guanya sempre però sí molt més del que la gent es pensa. Per això el diari *Bild* es preguntava fa poc: "Quant ens costarà Macron?".

Eurodiputat independent pel PDeCAT